



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

Et In octo Partes ... distincta ...

De Deo Vno, & Trino

Vindalium, 1646

Sect. II. An possit errare intellectus cui gloriæ lumen connaturale sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38742

DE DEO. CAP. III. 77
pothesi quò defectum luminis supple-
re vellet.

SECTIO II.

*An possit errari intellectus cui lu-
men gloria connaturale sit.*

CONCLUSIO VNICA.

Nullus potest creari intellectus cui
lumen gloriae sit naturale.) Pro-
batur 1 quia sequeretur creaturam, cui
talis intellectus conueniret, naturaliter
videre Deum clarè intuitiue, atque adeo
naturaliter esse beatam, & impeccabi-
lem, Deumque non posse sine violentia
illi denegare visionem suae essentiae; quae
& similia non satis cohærere videntur
cum Scriptura, & Patribus docentibus
Deum esse inuisibile respectu creaturae
cum solum esse impeccabilem, creatu-
ras verò omnes, quia sunt ex nihilo,
peccare posse, & nō posse obtinere bea-
titudinem nisi ex dono dei, aliāque id
genus quae planè videntur intelligenda,
etiam de creaturis possibilibus: prae-
fertim cum hoc spectet ad maiorem dei
perfectionem & eminentiam supra om-
nia creabilia.

Probatur 2. Nam si lumen gloriæ alicui substantiæ esset connaturale, talis substantia deberet esse supernaturalis, quod repugnat: tum quia supernaturale dicitur quod est supra exigentiam naturæ, qua ratione gratia, & lumen gloriæ dicuntur habitus supernaturales: Unde id non potest dici supernaturale, quod est omnino absolutum, & prædicto respectu caret, qualis est quælibet substantia completa, siue creata, siue creabilis; tum quia explicari non potest, quo titulo aliqua substantia possit dici supernaturalis, nisi enim ei tribuatur perfectiones diuinæ, centè quantumuis perfecta fingatur, ea variis defectibus subiacebit; cumque deus possit creare alios, & alios Angelos in infinitum perfectiores, tandem deueniendum erit ad aliquem Angelum qui eiusmodi substantiæ perfectionem adæquet, etsi nequeat dari Angelus qui sit ordinis supernaturalis.

„ Dices 1. si supernaturalitas potest reperiri in genere minus perfecto, nempe in actione, & qualitate; cur non & in substantia, quæ est genus perfectius? Nonne unio humanitatis cum Verbo, est supernaturalis, simulque substantialis? Respondeo rationem discriminis

inter substantiam, & accidentia, quoad supernaturalitatem, iam ante assignatam esse. Neque mirum videri debet, quod non omne quod competit generi minus perfecto, conueniat perfectiori; alias dicendum esset, proprietates omnes quantitatis, qualitatis, aliorumque accidentium competere substantiæ, quod absurdum est. Sicut autem non repugnat qualitas supernaturalis, ita nec substantialis modus supernaturalis: quia sicut illa, ita & iste potest superuenire substantiæ creatæ, & esse supra exigentiam illius; qua ratione unio ad Verbum, erat supra conditionem naturæ humanæ. At non est eadem ratio de substantia perfecta, & ad se existente, ut dictum est.

„ Dices 2. si substantia supernaturalis non est possibilis, hoc est, vel quia est substantia, vel quia est creatæ; non primum, quia aliàs substantia diuina non esset supernaturalis; non secundum, quia sic nulla qualitas creata esset supernaturalis. Respondeo repugnare substantiæ, ut substantia est, esse supernaturalem, cum supernaturale dicat intrinsecè respectum aliquem, qui substantiæ competere nequit. Vnde nec ipsa Dei substantia est propriè supernaturalis; quamuis talis dicatur,

quia infinitè superat omnem substantiam creatam, & creabilem.

SECTIO III.

An possit Dari & de facto detur species aliqua impressa Dei.

CONCLUSIO I.

Non repugnat de potentia absoluta dari speciem aliquam impressam Dei.) Est communis contra Thomistas, probaturque hac ratione, quia datur in beatis species expressa Dei, ergo & impressa dari potest. Antecedens ostenditur, quia cuiuslibet intellectionis terminus intrinsecus est verbum mentis, seu species expressa rei intellectæ; ac visio Dei est vera intellectio: sequela patet, quia si repugnat dari speciem impressam Dei, hoc est maximè quia repugnat dari finitam aliquam, & perfectã similitudinem essentiæ Dei infinitæ. At hæc ratio nullius est momenti, siquidem species expressa melius obiectum representat, cum sit formalis expressio & veluti imago illius, quam impressa, quæ